Р Е Ш Е Н И Е
№ 43629

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4807** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. К. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, подадена чрез пълномощника му адвокат П.-М. Б. от Адвокатско дружество „Б., А. и партньори“, със съдебен адрес: [населено място], [улица], блок Д, ет. 1, офис 107, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM - 2249161 от 09.04.2026 г., издадена от Б. И. Б. – полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (02 РУ – СДВР), оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР. С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК] на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения

административен акт поради постановяването му в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че водачът не е бил уведомяван за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на управляваното от него МПС, нито от органите на МВР по чл. 18б от Наредба № I-45/2000 г., нито от Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), поради което актът за дерегистрация не е породил действие спрямо него и липсва субективният елемент (вина) от състава на вмененото административно нарушение съгласно задължителните указания, дадени в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС. Изтъква се още, че процесната ПАМ е издадена в несъответствие с целта на закона и при нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, тъй като още в деня на проверката – 09.04.2026 г., за автомобила е била сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с което причината за служебното прекратяване е отпаднала, регистрацията подлежи на служебно възстановяване, а продължаващото отнемане на СУМПС придобива недопустим санкционен характер. Посочва се също, че при липса на застраховка „Гражданска отговорност“ специалната и по-благоприятна мярка е тази по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП. По тези съображения се иска отмяна на обжалваната заповед и присъждане на сторените по делото разноски, включително договореното и заплатено адвокатско възнаграждение.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят В. К. Г., редовно призован, не се явява лично, представлява се от адвокат П.-М. Б., който поддържа жалбата на изложените в нея основания и с оглед практиката на АССГ. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Ответникът по оспорването – Б. И. Б., длъжностно лице в сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ – СДВР, редовно призован за съдебното заседание, не се явява и не изпраща представител. По делото са депозирани писмени бележки от главен юрисконсулт А. А., в качеството ѝ на процесуален представител, с които жалбата се оспорва като неоснователна и недоказана. Поддържа се, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при наличието на законоустановените материалноправни предпоставки, доколкото с редовно съставен АУАН е констатирано управление на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация. Твърди се, че органът действа при обвързана компетентност, а ПАМ има

превантивен и преустановителен характер, независим от субективната вина в административнонаказателното производство. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и се прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административният съд - С. - град, III отделение, 60-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните и съобразно разпоредбата на чл. 168 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.04.2026 г. около 23:49 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят В. К. Г. е управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „Е 350 ЦДИ“, с регистрационен номер РВ 2829 ХС, негова лична собственост. При извършена полицейска проверка и направена служебна справка в Автоматизираната информационна система „Пътна полиция“ (АИС ПП) и ОДЧ 20 е било установено, че регистрацията на управляваното моторно превозно средство е служебно прекратена на 03.02.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при получено уведомление от Гаранционния фонд поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За констатираното нарушение на 09.04.2026 г. от Б. И. Б. – полицай в 02 РУ – СДВР, в присъствието на свидетеля-очевидец М. П. Д., срещу В. К. Г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4826653. В акта деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предложение първо от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Актът е предявен и подписан от нарушителя с отбелязване „нямам възражения“ и му е връчен лично на 09.04.2026 г., като с него са иззети СУМПС №[ЕИК], два броя регистрационни табели с номер РВ 2829 ХС и свидетелство за регистрация на МПС (СРМПС) №[ЕИК].

Въз основа на съставения АУАН Серия GA № 4826653 на същата дата – 09.04.2026 г., Б. И. Б. – полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ – СДВР, е издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM - 2249161. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага за това, че на посочените време и място водачът управлява лек автомобил марка „М. Е 350 ЦДИ“ с рег. номер РВ 2829 ХС, чиято регистрация е служебно прекратена на 03.02.2026 г. по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, с което е осъществен

съставът на нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. На основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП органът е постановил временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Препис от заповедта е връчен лично на жалбоподателя срещу подпис на 09.04.2026 г.

От приетите по делото писмени доказателства се установява безспорно, че на 09.04.2026 г. за процесния лек автомобил марка „М.“, модел „350“, с рама W., е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД, за което е издадена Застрахователна полица № BG/23/126001246695 със срок на действие на застрахователното покритие от 09:55:11 часа на 09.04.2026 г. до 23:59:59 часа на 09.05.2026 г., със застраховано лице и собственик В. К. Г., за което е заплатена съответната премия и е издаден контролен талон /стикер/ №[ЕИК].

По делото са приложени още Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ, Заповед № 513з-1023/29.01.2026 г. на директора на СДВР за преназначаване на държавен служител и Удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, установяващи служебното качество и правомощията на издателя на заповедта, както и договор за правна защита и съдействие от 29.07.2026 г., пълномощно и списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, от активно легитимирано лице – адресат на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е пряко и неблагоприятно засегната, срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол пред Административен съд – София-град.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил

структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, сред които е и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от секторите „Охранителна полиция“ в Районните управления при СДВР след положен изпит да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. Издателят на оспорения акт – Б. И. Б., заема длъжност командир на отделение в група ООР на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ – СДВР, поради което съдът приема, че процесната заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган.

Заповедта е издадена в изискуемата от закона писмена форма и формално съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити – фактическо и правно основание за нейното постановяване.

Независимо от горното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания за отмяна по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Съгласно изложените в заповедта мотиви и посоченото в нея правно основание, същата е издадена за това, че на 08.04.2026 г. жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП считано от 03.02.2026 г. поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Обстоятелството, че към момента на извършване на проверката автомобилът е бил с прекратена по посочения ред регистрация, се установява от АУАН и от приложената служебна справка. От приетата по делото застрахователна полица № BG/23/126001246695 обаче се установява по категоричен начин, че още на 09.04.2026 г. (в деня на издаване на оспорената заповед) за процесния автомобил е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изречение второ от ЗДвП служебно прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 от КЗ или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Това обстоятелство обуславя несъответствието на оспорената ЗППАМ с разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на

вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възникналите предпоставки за възстановяване на регистрацията на автомобила, издаването на заповедта и продължаването на действието на мярката не може да бъде легитимно обосновано с посочените в чл. 22 от ЗАНН цели, доколкото движението по пътищата на процесното МПС вече е обезпечено с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

Следва да се отбележи също, че съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви „а“ – „ж“, при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за констатиране на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП във връзка с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – само когато не са налице случаите по букви „а“ – „ж“. Това означава, че при управление на МПС, чиято регистрация е прекратена единствено поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, следва да се наложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Въпросът за приложимата разпоредба има съществено практическо измерение, тъй като макар и в двата случая мярката да се изразява във временно отнемане на СУМПС, е налице съществена

разлика по отношение на срока: по буква „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, като продължителността ѝ се обуславя от волята и действията на лицето, докато в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП срокът е поставен в зависимост от развитието и изхода на административнонаказателното производство. От тази гледна точка хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е значително по-благоприятна за адресата.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган е разполагал с избор коя от двете мерки да приложи, принципът за съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от АПК го задължава да приложи онази мярка, която е по-благоприятна за гражданина, щом като и по този начин се постига целта на закона. В конкретния случай органът не е сторил това.

На следващо място, съдът констатира, че към момента на издаване на оспорената ЗППАМ, след като е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, вредните последици са неутрализирани и защитимият обществен интерес не е застрашен. Целите на принудителната мярка са постигнати, а продължаването на действието ѝ спрямо жалбоподателя придобива недопустим санкционен характер и представлява предварително изтърпяване на наказание, каквото предназначение ПАМ по закон няма.

С оглед на тези решаващи изводи за материална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона, съдът не намира за необходимо да обсъжда подробно доводите относно липсата на предварително уведомяване на собственика за служебната дерегистрация по реда на чл. 574, ал. 10 от КЗ и чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45/2000 г. във връзка с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и ВАС.

По изложените съображения оспорената заповед се явява незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК своевременно направеното искане на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателно. Разноските се дължат от бюджета на юридическото лице, в чиято структура се намира органът, издал отменения акт – Столична дирекция на вътрешните работи. Съгласно представения по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, договор за правна защита и съдействие от 29.07.2026 г. и платежно нареждане за внесена държавна такса, разноските на жалбоподателя възлизат общо на 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет евроцента), от които 600,00 евро – договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение, и 5,11 евро – заплатена

държавна такса за оспорването.

Направеното от ответната страна възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът намира за неоснователно. Възражението е бланкетно, като не са изложени конкретни съображения за необосновано завишен размер с оглед фактическата и правна сложност на делото. За пълнота следва да се посочи, че договореният и заплатен размер съответства на обема на оказаната правна помощ и е съобразен с установения минимум по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за административни дела без определен материален интерес. Поради това сумата следва да бъде присъдена в пълен размер.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административният съд - С. - град, III отделение, 60 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. К. Г., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № СРАМ 2249161 от 09.04.2026 г., издадена от Б. И. Б. – полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. К. Г., ЕГН [ЕГН], сумата от 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет евроцента), представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: